

1

Een lied van gebed

God heeft elk van ons een lied gegeven dat alleen wij kunnen zingen. Het lied is zijn speciale roeping en doel, een offer dat maar één persoon aan Hem kan brengen. Niemand anders kan uw lied zelfs maar neuriën. En als het lied niet gezongen werd, zou het vreselijk gemist worden.

Een deel van het lied dat iedere persoon zou moeten zingen, wordt gevormd door gebed. God wil ieder van ons horen. En ons gebedslied, zelfs als we denken dat het maar een heel eenvoudig liedje is, kan bijzonder krachtig zijn.

Heb jij het gevoel dat je gebeden krachtig zijn? Dat ze de uitkomst van situaties beïnvloeden? Dat ze God ertoe bewegen Zich naar jou toe te buigen en zijn oor te neigen? Of heb je het gevoel dat jouw noten eerder vals zijn dan dat ze een lieflijke melodie vormen? Of misschien houd je je vaak maar stil omdat je bang bent dat je niet goed weet hoe je moet bidden. Of misschien voel je je ontmoedigd omdat je geprobeerd hebt te bidden, maar het niet de ervaring was waar je op gehoopt had.

Terwijl we onze ontdekkingsstocht met betrekking tot gebed beginnen, wil ik je ervan verzekeren dat, hoe weifelachtig de noten van je gebedslied ook zijn, God ernaar verlangt je te horen. En of je nu solo zingt, of een duet, of met een hele groep, Hij luistert goed en houdt dat heel lang vol. Hij is blij met jouw melodie, zelfs als je het gevoel hebt dat je lied te simpel, te kort of te onbetekenend is (die 'help me alstublieft om een parkeerplaats te vinden'-gebeden).

Gebed verandert

Ik heb dit boek geschreven om je vertrouwen in gebed en in je vermogen om te bidden een duwtje in de rug te geven. Het is mijn wens dat je tot de diepe, vurige overtuiging komt dat bidden een van de belangrijkste bijdragen is die je aan het leven van je kind kunt leveren – en dat die bijdrage langetermijnresultaten zal opleveren, resultaten die zich zelfs nog zullen ontvouwen wanneer jij niet langer op deze aarde bent. Om die reden zullen we samen wat nieuwe gebedsliederen uitproberen, bijbelgedeelten overdenken om te zien wat God van onze gebeden vindt, ons laten aanmoedigen om te blijven bidden, zelfs als we de noten langer moeten aanhouden dan we ooit voor mogelijk hadden gehouden, en luisteren naar de verhalen van andere moeders die lang en volhardend gebeden hebben. Het is mijn gebed dat je, wanneer je dit boek uit hebt, enthousiast over je gebedsleven zult zijn, verlicht en bemoedigd. Maar wat nog belangrijker is, je zult erdoor veranderen. Hoewel gebed soms ook de omstandigheden verandert, verandert het bijna altijd het hart van de bidder.

Ik herinner me een gebedsgroep waar ik lid van was, waarin we baden voor een moeder die zich ernstige zorgen maakte over haar relatie met haar zoon. Hij haatte haar zozeer dat hij terugdeinsde wanneer ze hem probeerde aan te raken. De muur tussen hen was hoog en dik. Week na week baden we dat de relatie zou herstellen. We vroegen God de muur van bitterheid, wrok en boosheid neer te halen. We baden dat de moeder zou inzien welke dingen zij misschien deed waardoor haar zoon aan de andere kant van die muur bleef.

Tegen het einde van het schooljaar gaf deze zoon zijn moeder een knuffel voor hij naar school ging. Wie was er veranderd? Ik weet zeker dat deze moeder zou zeggen dat God haar veranderd had en dat dat haar zoon weer in de gelegenheid stelde te veranderen. In werkelijkheid heeft God hen allebei veranderd.

Niet dat bidden geen zware klus is. Dat is het wel. Maar Gods antwoorden doen ons vaak verbaasd staan. Dat is een van de dingen die bidden nou juist zo opwindend maken. In ons gebedsgroepje hebben we vaak meegemaakt dat gebeden onmiddellijk verhoord

werden, maar bij sommige gebeden zagen we helemaal geen resultaat. Een pleegzoon was verslaafd aan drugs en alcohol. We baden vurig voor deze knappe jongeman. Maar we zagen geen verandering. In feite ging het alleen maar bergafwaarts. We volhardden en baden dat hij God zou gaan liefhebben en Hem met een toegewijd hart dienen. Tijdens zijn schooltijd en ook in de periode daarna, als volwassene, ging hij voort op het pad van zelfverwoesting. Maar God hoorde de gebeden van ons, moeders, waarin wij om zijn leven smeekten en Hij antwoordde ons – twintig jaar later. Kortgeleden kreeg ik een brief van zijn pleegmoeder, waarin ze verheugd vertelt dat deze zoon zijn leven aan Christus heeft overgegeven, met een christelijk meisje getrouwd is, en actief is in een plaatselijke kerk. Toen zijn collega's de transformatie in zijn leven zagen, stelden ze hem allerlei vragen over de veranderingen. Maar wat we echt nooit hadden verwacht, toen we al die jaren geleden met ons kleine groepje baden, was dat hij zijn biologische moeder, vlak voor haar sterven, tot de Heer zou leiden.

Het lied dat over mij gezongen werd

Ik wil niet dat je denkt dat mijn gebedslied zomaar, als een verrassing, op een dag opborrelde en dat ik sindsdien altijd vurig en op de juiste manier gebeden heb. Ik leer nog elke dag over gebed, net als jij. Maar ik heb de kracht van gebed mogen zien in het leven van iemand die me zeer na staat – mijn moeder. In ons huis bad ze de hele dag door, ze ging ons altijd voor in gebed voor het eten en als we naar bed gingen. In de auto bad ze ook vaak, vlak voor we van de oprit reden, om God om bescherming te vragen. En op woensdagavond nam mijn moeder ons mee naar de kerk voor de wekelijkse bidstond. Ik kan me herinneren dat ik in een kerkbank zat toen ik nog zo klein was dat mijn benen de vloer niet raakten, maar ergens halverwege in de lucht bungelden. Ik luisterde terwijl de gebeden van de heiligen de ruimte vulden. Ik raakte nooit verveeld of ongeduldig. Integendeel, eigenlijk. Ik voelde me nergens meer op mijn gemak dan wanneer ik me omringd wist door de veilige, onwankelbare liefde van deze gebeden. Thuis, onderweg met de auto of in de kerk, mijn moeder liet me zien dat een liefdevolle God

om mij gaf en klaarstond om naar mijn gebeden te luisteren en ze te beantwoorden. Als resultaat daarvan vroeg ik Jezus om in mijn hart te komen toen ik nog maar een jong meisje was. Ik kan me geen periode in mijn leven herinneren dat ik niet met mijn hemelse Vader praatte.

De invloed die één gebed kan hebben

Door de jaren heen ben ik getuige geweest van zulke geweldige gebedsverhoringen – ook in mijn eigen gezin – dat deze mij aanspoorden om vooral te blijven bidden. Toen we in Brits-Columbia woonden, werden mijn man, Rle, en onze toen tien jaar oude zoon, Troy, uitgenodigd om een kanotochtje te maken met een vriend en zijn zoon. Deze vriend had de Fraser-rivier al veel vaker per kano bevaren en hij wilde dat plezier graag met Rle delen. Bovendien zou het een fantastisch avontuur zijn voor de twee jongens.

De opwinding nam toe terwijl de dag dichterbij kwam. Aan de gebeurtenis gingen veel voorbereidingen en planning vooraf.

Omdat het vroeg in de lente was, was de sneeuwkap op de bergen aan het smelten, waardoor het water in de rivier hoog stond en een sterke stroming had. Op de dag van het kanotochtje was het nat en regenachtig, maar dat kon hun dappere harten niet deren.

Nadat ze hun voorraden in de kano hadden opgeborgen en klaar waren om de boot te water te laten, hoorden ze iemand roepen. Twee mannen die aan land kwamen, schreeuwden naar hen.

‘Jullie zijn toch niet van plan om de rivier op te gaan, hè?’ riep een van de mannen.

Toen de vriend van mijn man antwoordde dat dat wel zo was, zeiden de vreemdelingen: ‘Ik zou vandaag de rivier niet op gaan. Het water staat te hoog en de stroming is te sterk. Ik ben bang dat we jullie dan straks van de bodem moeten opvissen.’

Rle’s vriend verzekerde mijn man ervan dat hij de rivier al onder allerlei weersomstandigheden bevaren had en dat het best zou lukken. Terwijl ze in de kano’s sprongen, zag Rle hoe de vreemdelingen ongelovig het hoofd schudden.

Ergens halverwege de middag voelde ik plotseling heel sterk de drang, om bescherming te bidden voor Rle en Troy. Die drang

was zo sterk dat ik stopte met wat ik aan het doen was, met mijn bijbel aan de keukentafel ging zitten en beloften van bescherming voor hen claimde. Ik bad: 'Bewaar hen voor de boze' (Joh.17:15). 'Omdat hij mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten omdat hij mijn naam kent' (Ps.91:14).

Daarna bad ik voor Rle's vriend en zijn zoon: 'Heer, U weet wat er op dit moment gebeurt. Ik vraag U hen te beschermen. Dat ze veilig zullen zijn. Sla uw armen om hen heen en hou hen dicht bij U. Breng ze thuis. Ik vertrouw op U: ik zal niet wankelen. O Heer, breng ze thuis.' Ik moet bijna een uur gebeden hebben.

God antwoordt

Later die avond werd ik gebeld door mijn uitgeputte maar dankbare echtgenoot. Terwijl hij me vertelde wat er die middag gebeurd was, rekende ik uit hoe laat het toen ongeveer was. Ik realiseerde me dat deze afschrikwekkende gebeurtenissen zich hadden afgespeeld precies op het moment dat de Heilige Geest mij tot bidden aanzette.

Rle's verhaal was als volgt. Terwijl ze over de rivier peddelden, versnelde hun tempo steeds meer tot ze plotseling een scherpe afdaling tegenkwamen, als een kleine waterval. De kano schoot de lucht in en alle inzittenden werden in de ijzige rivier gesmeten. Toen Rle bij zijn positieven kwam, realiseerde hij zich dat hij zich onder water bevond en daar gehouden werd door twee kleine voeten die op zijn schouders drukten. Zonder te weten waar de kracht vandaan kwam, hees hij Troy van zich af en zwom met hem naar de kano, die vlakbij dreef en niet gezonken was. Hij tilde Troy omhoog, zodat zijn borst boven water kwam, omdat Rle bang was voor onderkoeling.

Troy vroeg hem: 'Pappa, gaan we nu dood?'

Rle bleef stil.

Troy ging verder: 'Het is al goed, pappa. Dan gaan we naar de Here Jezus.'

De vriend en zijn zoon waren verder bij de kano vandaan. Rle zei dat hij het geluid van zijn vriend die als een bezetene om zijn zoon riep, en de opluchting toen vader en zoon elkaar in het

kolkende water vonden, nooit zou vergeten. God gaf hun de kracht om naar de kano te zwemmen en eraan te blijven hangen.

Na drie kwartier worstelen tegen het woeste, ijskoude water waren hun krachten uitgeput en waren ze tot op het bot verkleumd. Juist toen R1e tot de conclusie kwam dat ze werkelijk zouden gaan sterven, gebeurde er nog een wonder.

Ze voelden land onder hun voeten en ontdekten een klein, ondergelopen eilandje midden in de rivier. Ze konden nauwelijks blijven staan vanwege het water dat over het eilandje stroomde. Onbeheerst bibberend sloegen ze de armen om elkaars schouders en dankten Jezus voor hun tijdelijke veiligheid.

Toen, binnen enkele minuten, kwam er een helikopter aangevlogen die precies genoeg ruimte had om te landen, en nam hen mee naar een nabijgelegen ziekenhuis. Hoe had de reddingsploeg dit geweten? Nog een wonder. Een stel had het ongeluk gezien en onmiddellijk om hulp gebeld. De medici zeiden dat als Troy nog tien minuten langer in dat water had gelegen, hij zou zijn gestorven aan onderkoeling.

HAD MIJN GEBED INVLOED? HAD GOD
DIENENDE ENGELN GESTUURD OM TE
HELPEN OMDAT IK GEBEDEN HAD? HET
ANTWOORD OP BEIDE VRAGEN IS JA.

Wat een voorrecht dat ik door gebed voor het leven van mijn geliefden en hun vrienden mocht strijden. Had mijn gebed invloed? Had God dienende engelen gestuurd om te helpen omdat ik gebeden had? Het antwoord op beide vragen is ja. God belooft dat wanneer ik Hem aanroep, Hij me hoort en grote, machtige dingen zal doen. Gebed kan verschil maken tussen leven en dood.

Het zingen van jouw lied

Waarom zou je bidden? Omdat de kracht van één biddend leven enorm waardevol is. Hou er niet mee op. Jouw gebeden kunnen alleen door jou gezongen worden.

‘Gebeurtenissen in de hemel vangen aan wanneer iemand op aarde bidt,’ zegt voorganger en schrijver Max Lucado. ‘Misschien begrijp je het geheimenis van je taak niet. Maar zoveel is duidelijk: Wanneer jij spreekt, hoort Jezus.’ Dat doet me denken aan het vers

uit Jakobus: 'Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt' (5:16).

Gezinsleden die in veiligheid gebracht worden, kinderen die bevrijd worden van drugsmisbruik, en herstelde relaties binnen een familie – en dit zijn nog maar een paar voorbeelden van het enorme effect dat een leven van gebed kan hebben.

In volgende hoofdstukken zullen we ontdekken hoe we vier levensveranderende gebeden kunnen bidden; hoe we onze eigen barrières die ons beletten krachtig te bidden kunnen overwinnen; hoe we voor onze geliefden kunnen bidden door middel van bijbelteksten; hoe we kunnen bidden naar Gods wil; hoe we Gods beloften in gebed kunnen claimen; hoe we in gebed geestelijke strijd kunnen voeren ten behoeve van onze kinderen; en hoe we kunnen bidden, ondanks alles.

In het eerstvolgende hoofdstuk zullen we een van de grootste barrières met betrekking tot gebed onderzoeken: de worsteling om te geloven dat God onze gebeden werkelijk hoort en beantwoordt. Hoe kun je een overtuigd bidder worden, zelfs wanneer God niet antwoordt?

En nu zou ik dit hoofdstuk graag willen afsluiten met een gebed voor jou. In de volgende hoofdstukken staat aan het eind telkens een gebed beschreven dat jij als een lied kunt offeren. Maar op dit moment wil ik graag voor jou bidden, met dit gebed:

*Almachtige Heer, dank U voor uw enorme liefde en waardering voor iedere afzonderlijke persoon. Elk leven heeft een door U gegeven lied dat alleen die persoon kan zingen. Ik bid dat geen van uw kinderen ooit aan de kracht van haar lied zal twijfelen. Geef haar de moed U te vertrouwen. Laat uw liefde de vrees verjagen, zodat ze het lied dat U haar hebt gegeven met overtuiging kan zingen. O Vader, laat zij U grote eer en glorie mogen brengen omdat U trouw bent en haar helpt haar lied te zingen.
In Jezus' naam, amen.*

2

Een overtuigd bidder worden

Het verhaal van William Careys zuster inspireert me zeer. William was een zendeling die tweeënveertig jaar lang in India gewerkt heeft, van het midden tot het einde van de negentiende eeuw. Hij en zijn collega's hebben de Bijbel in vijftientig Indiase talen vertaald. Er zijn veel boeken over hem geschreven, en terecht.

Maar William Careys zuster schijnt niet te zijn genoemd totdat Warren en Ruth Myers het boek *Pray* schreven, waarin haar verbazingwekkende verhaal verteld wordt. Mary, Williams jongste zus, die hij 'Polly' noemde, was tweeënvijftig jaar lang bedlegerig en bijna totaal verlamd. Maar ze leefde met God en was zeer betrokken bij haar broer.

William beschreef tot in detail zijn worstelingen bij het creëren van Indiase grammaticaboeken, lesboeken en woordenboeken. Hij beschreef de moeilijkheden die hij ondervond bij het uitzoeken hoe hij boeken uitgetikt en bijbels uitgegeven kon krijgen. Hij stuurde deze details naar haar, in Londen, en zij bracht ze vervolgens in gebed bij de Heer. Ze offerde trouw vele uren op aan dit 'gebedswerk' en vroeg God jaar na jaar om in de noden van haar broer te voorzien. Zoals Warren en Ruth Myers het zeggen: 'Aan wie zal God uiteindelijk de overwinningen die deze opmerkelijke man behaald heeft toeschrijven?'¹

Wat een vrouw vol geloof was Polly, dat ze nooit toeliet dat haar fysieke handicap haar gebedsleven verlamde. Wat was het geheim dat haar in staat stelde om gedurende zoveel jaren zo ijverig en consequent te blijven bidden? Waar haalde ze haar overtuiging vandaan?

Hindernissen die ons van gebed weerhouden

Net als Polly ervaren we allemaal hindernissen die ons van bidden zouden kunnen weerhouden. Maar ons gebrek aan vertrouwen is misschien wel een van de grootste. Misschien ben je bang dat je niet in staat bent de juiste woorden te gebruiken. Of misschien ben je er niet eens zeker van dat God wel luistert. Of misschien denk je dat God wel luistert, maar dat Hij geen zin heeft om te antwoorden.

Kellie vond het bijvoorbeeld eng om in een groep te bidden. 'Ik had het gevoel dat ik niet in staat was vanuit mijn hart te bidden, omdat ik toen ik opgroeide alleen maar voorgekauwde gebedjes opzei. "Wie ben ik om zo vrijmoedig te bidden?" vroeg ik mezelf. "Ik ben geen ambtsdrager of afgestudeerde geestelijke."'

Bovendien was Kellie bang dat haar gebeden niet zo mooi zouden klinken als die van de anderen. En ze schaamde zich omdat haar zoon, die zijn leven ooit aan God gegeven had, depressief was, veel te veel dronk en tegen de Heer in opstand was gekomen. Hoe kon iemand met zo'n kind bidden met anderen die een leven hadden dat zoveel... nou ja, zoveel geestelijker was?

Wanhopig over haar zoon, die steeds dieper in zijn depressie en rebellie wegzakte, besloot ze dat ze zich moest aansluiten bij een gebedsgroep van *Moms In Touch*. Als ze nou maar de moed kon vinden om naar zo'n bijeenkomst te gaan en te bidden...

Toen, op een dag, terwijl Kellie bezig was met het beantwoorden van de telefoon in het gezondheidscentrum van Poway, Californië, waar ze werkte, beantwoordde een beller Kellies begroeting met de woorden: 'Hallo, je spreekt met Fern Nichols.'

'Mijn hart begon als een razende te kloppen toen ik dat hoorde,' herinnert Kellie zich. 'Ik wist dat God bezig was aan me te trekken en mij bij *Moms In Touch* wilde hebben.' Maar haar angst was nog steeds overweldigend. Ze slikte moeizaam en zei toen: 'Ik weet dat je de voorzitter bent van *Moms In Touch*.'

Ze zegt dat ik reageerde met: 'O, heb je kinderen?'

Later vertelde Kellie me dat ze in dubio stond of ze me nu wel of niet zou vertellen dat ze een kind had dat in de problemen zat. Dus ze antwoordde: 'Ja, onze dochter, een eerstejaars studente, is overtuigd christen en onze zoon, die nogal in de narigheid zit, is

van school gegaan.’ Ze dacht dat, omdat hij niet op school zat, dit antwoord haar van eventuele verplichtingen zou ontheffen en ze zich niet bij *Moms In Touch* zou hoeven aansluiten.

‘We hebben ook een groep voor kinderen die studeren of al werken,’ antwoordde ik. ‘Wil je donderdag misschien met me meerijden?’

Kellie kwam tot de conclusie dat God haar had klemgezet. Ze zou nu wel naar die groep moeten gaan. En dus gingen we samen en toen de groep in tweetallen uiteenging om te bidden, zaten wij bij elkaar. Later gaf Kellie toe dat ze zich ongemakkelijk voelde omdat ze met mij zou bidden, omdat ze mij zag als de grondlegger van een internationale gebedsbeweging.

Maar Kellie zei dat ze vanbinnen vrede voelde en wist dat ze op het juiste moment op de juiste plek was om de juiste dingen te doen – bidden voor haar zoon, samen met iemand anders die, net als zij, een moederhart had. Zo begon Kellie steeds meer vertrouwen te krijgen in haar vermogen om te bidden en in Gods verlangen om naar haar te luisteren. Uiteindelijk, nadat hij bijna was gestorven aan een opengebarsten blindedarm, bekeerde haar zoon zich en realiseerde zich dat het gebed was geweest dat hem door deze levensbedreigende situatie heen had geholpen.

De bron van vertrouwen

Hoe vonden Polly Carey en Kellie het vertrouwen om te geloven dat God hun gebeden zou horen en beantwoorden? Hoe eenvoudig dit misschien ook mag klinken, ze wisten dat ze kinderen van God waren. God is, in zekere zin, als een moeder die de stem van haar kind herkent, zelfs al bevindt het zich in een hele menigte andere kinderen die tegelijkertijd ook allemaal ‘mamma’ roepen. Een moeder reageert op haar kind omdat ze het geluid van zijn of haar stem herkent. Op diezelfde manier beantwoordt God onze roep, omdat Hij het geluid van onze stemmen kent.

Laten we eens kijken naar Barbara Lea, die meer dan wat ook het gevoel wilde hebben dat ze een kind van God was. Maar door haar levensstijl twijfelde ze eraan of God haar ooit kon liefhebben of vergeven – laat staan haar gebeden beantwoorden.